

„Ja, men du afbrød dig selv. Hr. Dihmer vilde tale med din Mand, sagde du.“

„Ja, jeg tænkte naturligvis, han søgte ham som Læge. Han saa da ogsaa saadan ud. Men saa vilde han bare hilse paa Povl, fordi han havde læst, hvad Povl har skrevet. Bagefter sad de og talte sammen i over to Timer, og jeg har ikke i mange Aar set min Mand saa oplivet. Men du kender ham altsaa. Hvad er han i Grunden for et Menneske?“

„Han er altsaa Godsejer, — har en Gaard et Sted i Jylland.“

„Favsingholm — ja. Det fortalte han. Han var netop paa Vej derover. Men hvorfor har han fartet saadan omkring i alle Verdensdele? I et helt Aar havde han ikke været hjemme. Det er dog aparte for en saa syg Mand.“

„Syg Mand? . . . Hr. Dihmer *har* engang været syg; men nu skal han være kommet sig fuldstændig. Det var forresten min Fætter, Professor Hagen, der kurerede ham.“

„Da saa han virkelig daarlig ud. Det syntes ogsaa Povl. Og han havde noget saa alvorligt og stilfærdigt ved sig, som om han selv vidste, at han ikke kunde leve længe.“

Pigen kom i dette Øjeblik ind med Teen, som endelig var bleven færdig. Men Meta bad indstændigt om at faa Lov til at gaa nu, og Jytte holdt ikke længer paa hende.

„Skal du ikke selv have Tøjet paa?“ spurgte Meta. „Du var jo paa Vej ud.“

„Aa nej, jeg bliver hjemme nu. Det blæser saa koldt. Og husk paa, jeg kommer lige fra Neapel!“ —

Da Veninden var gaaet, stod Jytte længe henne i Karnappen og saa i Tanker over paa Grønningens Træer. Hun var kommen til at tænke paa en Bemærkning i et af de Breve, hendes Mor havde sendt hende under Rejsen. I en Efterskrift havde der staaet de mystiske Ord, at „det desværre synes at skulle tage en alvorlig Vending med Torben Dihmer“. Da hun vidste, at hendes Giftermaal stadig var Moderen en Sorg, havde hun ikke kunnet faa sig til at bede om nærmere Oplysning. Men Forklaringen var altsaa den, at han igen var bleven syg. Asmus' Vidunder-